

Таким чином, приходимо до висновку, що поняття «конфлікт» існував у суспільстві завжди, маючи різний характер. В сучасній управлінській діяльності особам частенько не вистачає управлінської культури, бо інколи вони ведуть себе не відповідно посаді: бувають грубі, некоректні, недоброзичливі в діловому спілкуванні з людьми. Для того, щоб спілкування було безконфліктним необхідно добре підготуватися, врахувати особливості характеру людини, її темперамент, інтелектуальний рівень, рід занять тощо.

1. Психологічні методи попередження конфліктів. Емпатія. Стратегічна орієнтація на принцип "виграти-виграти". Компроміс і консенсус. Психологічні механізми спілкування і їх роль у попередженні і розв'язанні соціальних конфліктів. Профілактика конфліктів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://osvita.ua/vnz/reports/psychology/28398/>.

2. Індивідуальні особливості особистості. Правила безконфліктного спілкування [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://polynet.com.ua/mozhливо-bezkonfliktne-spilkuvannya-z-lyudmi.html>.

3. Фесенко Г. Г. Психологія управління та конфліктологія: Конспект лекцій (для студентів «Готельна і ресторанна справа») / Г. Г. Фесенко; Харк. нац. ун-т міськ. госп-ва ім. О. М. Бекетова. – Х.: ХНУМГ, 2013. – 132 с.

4. Пірен М.І. Конфлікти в системі політико-управлінської діяльності / М.І. Пірен; Націон. Академія державного управління при Президентові України. – К. - 2008. – С. 5, 8, 11-12.

Галькевич

Владислав Володимирович

студент юридичного факультету ДДУВС

Науковий керівник –

професор кафедри

соціально-гуманітарних дисциплін,

д.філос.н. **Марченко О.В.**

ІДЕЯ ПРАВОВОГО СУСПІЛЬСТВА: ВИНИКНЕННЯ ТА РОЗВИТОК

Ідея правового суспільства в контексті дослідження правової держави сягає глибин античності та середньовіччя. Ще в працях античних філософів порушувались фундаментальні проблеми співіснування держави і суспільства. Давньогрецькими та римськими авторами були здійснені спроби віднайти принципи та наріжні ідеї, що у майбутньому втілилися в понятті «правове суспільство» [1, с.24].

Природно-правова доктрина античності знайшла свій подальший розвиток в епоху середньовіччя. Характерною рисою західноєвропейського середньовічного філософського вчення про державу, право і суспільство було панування в ньому релігійної ідеології та принципу теоцентризму, який , затверджував Бога як законодавчу першооснову, з якої виходять усі релігійні, моральні і правові норми. Але вже в XIII – на початку XIV ст. в Західній Європі відбуваються процеси зростання національної державності, самосвідо-

мості мас, розвитку міст, що вело до появи анти-схоластичних настроїв та філософського осмислення проблем свободи та ідеального політичного устрою (М. Падуанський, В. Оккам) [6, с.111].

Період філософії Відродження являє собою закономірний перехід від середньовічних традицій в осмислення проблем права і суспільства до філософії Нового часу. Філософія виходить за межі релігійно-теологічних проблем, започатковується проблеми політичної свободи, свободи совісті, прав людини і громадянина. В повному обсязі ідеї правової держави та громадянського суспільства як аспекту буття правового суспільства формуються починаючи з XVII ст. в працях Дж. Локка, Ш.-Л. Монтеск'є, А. Фергюссона, І. Канта, Ф.-Г. Гегеля, А. де Токвіля.

Ідею поділу влади на законодавчу, виконавчу і судову як один з принципів теорії правової держави розвинув у своїх працях Ш. Л. Монтеск'є, Французький просвітник також визначив один з найголовніших постулатів правової держави, а саме розуміння політичної свободи, свобода, на його думку, це розумна організація державної влади і додержання режиму законності, це право людини робити все, що дозволено законом [6, с. 142].

Пізніше на зміну традиційній концепції єдиного суспільства-держави приходить концепція, прихильники якої стверджували принципову відмінність громадянського суспільства від держави. Виділяють два напрями даної концепції: прихильники першого відстоювали ліберально- демократичну модель, прихильники другого напрями, який спирається на німецьку філософську традицію, розвивали здебільшого етатистську модель.

Особливе місце в розробці ідей правового суспільства посіли представники німецької класичної філософії, передусім, І. Кант. Поняття громадянського і правового суспільства, на думку Канта, є двома вимірами цивілізованого, єдиного «правового громадянського суспільства», тобто такого, в якому саморегулювання забезпечується завдяки пануванню права [2, с. 363]. Право у Канта – це сукупність умов, при яких свавілля (свобода) однієї особи сумісна з сваволею іншої особи з точки зору загального закону свободи.

Середина XIX – перша половина XX ст. характеризується усвідомленням негативних соціальних антагонізмів та тенденцій, які були спровоковані наслідками розвитку капіталістичного суспільства. В багатьох країнах, де раніше розроблялися і реалізувалися теорії громадянського суспільства та правової держави, стають популярними соціалістичні концепції, зокрема, марксизм. К. Маркс і Ф. Енгельс та їх послідовники оголошують громадянське суспільство формою класових відносин, що була породжена капіталістичним способом виробництва і має загинути разом з ним. Свої теорії громадського життя і правової держави створюють у цей час і визначні російські та українські вчені П. Новгородцев, М. Драгоманов, І. Франко, М. Грушевський, Б. Кістяківський та ін.

На сучасному етапі в різних аспектах філософсько-правового обґрунтування ідея правового суспільства знаходить свій розвиток в працях В. Андру-

ценка, О. Марченко, В. Медведчука, В. Тація, Ю. Калиновського, М. Цимбалюка. Більшість дослідників погоджується, що обов'язковими умовами існування правового суспільства є панування права і високий рівень правосвідомості, що ґрунтується на філософському осмисленні фундаментальних проблем становлення держави і суспільства.

1. Головатий С. Концептуальні витoki ідеї «верховенства права» у філософській спадщині античних мислителів/ С. Головатий // Українське право. — 2003. — № 1 (16). — С. 17— 48.98.”

2. Кант И. Сочинения: В 6 т./ И. Кант. — Т. 6. — М. : Мысль, 1966. — 743 с.

3. Корюшкин А. И. Фрэнсис Либер – первый профессор политологии / А. И. Корюшкин // ПОЛИТЭКС: Науч. Журнал. — СПб. : Изд-во СПбУ, 2010. — Т. 6. — № 3. — С. 5— 18.

4. Максимов С. И. Правовая реальность: опыт философского осмысления: монография / С. И. Максимов. — Х. : Право, 2002. — 328 с.

5. Новгородцев П. И. об общественном идеале / П. И. новгородцев. — М. : Изд-во «Пресса», 1991. — 638 с.

6. Орач Є. М. Історія політичних і правових вчень/ Є. М. Орач. — К. : Атіка, 2005. — 560 с.

Гапіч Ігор Олегович

курсант факультету підготовки
фахівців для органів досудового
розслідування ДДУВС

Науковий керівник –
доцент кафедри філософії
та політології, к.психол.наук, доц.

Шинкаренко І.О.

ОСНОВНІ ПРИЧИНИ ДЕВІАНТНОЇ ПОВЕДІНКИ НЕПОВНОЛІТНІХ

Низький соціально-економічний рівень в державі, сучасна нестабільність суспільства, політичні зміни, які відбуваються у суспільстві відбиваються на підлітках. Напружені стосунки з батьками та однолітками спонукає підлітка змінити модель своєї поведінки, вийти за межі сформованої норми. Насамперед, освіта перебуває в жебрацькому стані, а саме негативний та недостатній виховний вплив батьків на дітей спричиняє виникнення труднощів з адаптацією особи(неповнолітнього) до соціуму. Існує чимало випадків коли стан дитини загострюється після вступу до школи, а ще більше в підлітковому віці,коли у неповнолітнього поступово знижується інтерес до навчання, до вироблення вмінь і навичок самовиховання, у них накоплюється емоційне напруження, яке виливається у негативні поведінкові реакції. Питання девіантної поведінки серед неповнолітніх завжди була однією з найважливіших у психології, кримінології, але зараз, вона носить більш глобальний характер та потребує особливої уваги, зокрема щодо профілактичних робіт з такими ін-